

WEERSTANDSBEPALINGEN VAN EN IONENDIFFUSIE IN TANDEN EN GLAZUUR

Naar aanleiding van de publicatie van collega Van Hartingsvelt: „Weerstandsbepalingen van en ionendiffusie in tanden en glazuur”, in het Tijdschrift van December 1948 zou ik gaarne een enkele opmerking willen maken.

Al de verkregen gegevens zijn ontleend aan experimenten *In Vitro*. Van Hartingsvelt trekt hieruit zijn conclusies en zegt, dat de permeabiliteit berust op diffusie. Zijn proeven zijn verricht aan *dode* tanden, waaruit de pulpa is verwijderd.

Hierbij constateerde hij, dat vele moleculen, behalve de grote, *in beide richtingen* door het glazuur heen diffunderen.

Evenwel zijn toch bij een tand, die als levend onderdeel organisch met het lichaam is verbonden, de verhoudingen geheel anders.

't Wil mij voorkomen, dat Van Hartingsvelt zijn *In Vitro* verkregen resultaten ook voor toepasselijk wil verklaren voor een *levende* tand, wanneer hij schrijft: „Het is dus in tegenstelling met hetgeen onlangs in dit tijdschrift (zie datgene, wat ik schreef in de Juli/Aug. aflevering 1948 van dit tijdschrift op pag. 338) werd beweerd geenszins een membraan, waarin éénrichtingsverkeer der moleculen is voorgeschreven.” Hiertegen nu wil ik een woord van protest laten horen.

Immers deze mijne bewering slaat op levende en niet op dode tanden, waarmee Van Hartingsvelt werkt.

De stroming van het voedende weefselvocht staat onder invloed van de levende pulpa en wel speciaal van de capillairen. Uiteraard vloeit dit vocht niet aan de buitenzijde van de tand af in de mondholte. In de regulatie door de capillairen zijn zodanige factoren vervat, welke bewerken, dat het physiologisch en organisch evenwicht der tandweefsels bewaard blijft.

PERICULUM IN MORA

Als reactie op de onder bovenstaande titel gepubliceerde beschouwing ontvingen wij onderstaande brief van de directie van „Het Parool”, die wij belangrijk genoeg achten om haar volledig op te nemen.

Uw artikel „Periculum in Mora”, gepubliceerd in Uw Januari-nummer van dit jaar, had onze volle belangstelling en instemming.

Ten opzichte van de instemming moeten wij evenwel het volgende voorbehoud maken:

Op pag. 7 schrijft U: „Onverminderd verschijnen in de grote en minder grote dagbladen de snorkende advertenties van de naamloze exploitanten, welke door de daarin aangeprezen prothetische constructies (van eeuwige duurzaamheid) en de tevens geboden „service“, de fantasie van het publiek bespelen”.

Op pag. 9 schrijft U: „Het zijn vooral de advertenties in de grote couranten (om van de periodieke en provinciale pers te zwijgen) waarin, door het gezag van de bonafide vormen van publiciteit, de aanprijzing van de naamloze prothese-exploitanten een schijn van betrouwbaarheid verwerven in de ogen van een critiekloos publiek”.

„Het Parool” neemt de door U terecht gewraakte advertenties nimmer op, aangezien deze krant Uw zienswijze geheel deelt. Wij begrijpen dat het voor U — in eerste instantie feitelijk voor de volksgezondheid — van het grootste belang is, dat de door U gewraakte en door ons blad geweigerde annonces, niet in kranten afgedrukt worden.

Wij zijn ons volkomen bewust van de moeilijkheden, welke weigering van dergelijke annonces voor kranten op kan leveren.

„Het Parool” heeft indertijd contact gezocht met de Inspectie Volksgezondheid te Haarlem, zonder enig resultaat.

Wij hebben eveneens besprekingen gevoerd met de voorzitter en secretaris van de Vereniging van Tandartsen te Amsterdam, die wij geadviseerd hebben zich te wenden tot de Inspectie Volksgezondheid te 's-Gravenhage.

Van enige ontwikkeling in de actie tegen de door U gewraakte advertenties is ons niets meer gebleken.

Er bestaat krachtens de Regelen voor het Advertentiewezen een keuringsraad. Deze raad heeft zijn fiat te geven aan alle advertenties op het gebied van openlijke aanprijzing van geneesmiddelen en geneeswijzen en aan zijn uitspraken zijn gebonden alle leden van De Nederlandsche Dagbladpers, de Nederlandse Organisatie van Tijdschriften Uitgevers, de Bond van Adverteerders en de Nederlandse Vereniging van Erkende Advertentiebureaux.

Indien deze keuringsraad bereid zou zijn de contrôle op de betreffende advertenties te houden, dan zal, indien de keuringsraad zijn fiattering weigert, het de Nederlandse dagbladen- en tijdschriftenuitgevers verboden zijn deze niet-gefiatteerde advertenties op te nemen.

Eveneens is het dan de leden van de Nederlandse Vereniging van Erkende Advertentiebureaux verboden pogingen in het werk te stellen een niet-gefiatteerde advertentie toch te doen plaatsen.

Het ligt niet in onze bedoeling in details te treden. De uitwerking van een idee laten wij gaarne aan meer bevoegden over.

Wij zouden U willen adviseren het daarheen te leiden, dat de Inspectie Volksgezondheid, de Keuringsraad van Openlijke aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen en Uw Vereniging contact zoeken, opdat aan de excessen op dit terrein een einde gemaakt worde. Zulks in het belang van de volksgezondheid.

Dr. S. H. PHILIPS,
Adj.-Dir. „Het Parool”

Met zeer veel waardering maar niet minder verbazing zal de lezer evenals wij van het bovenstaande kennis hebben genomen.

Waardering, omdat een dagblad tegen zijn materiële belang in en zonder enig blijk dat de overheid ook deze overtuiging is toegedaan, meent voor de tandheelkundige sector der volksgezondheid te moeten waken wanneer deze door middel van haar aangeboden advertenties wordt belaagd.

Verbazing, omdat in deze uiteenzetting onopgesmukt weer eens wordt bloot gelegd hoe moeilijk het is zo niet onmogelijk om de Inspectie der Volksgezondheid in beweging te krijgen voor een misstand, de tandheelkunst rakende, welke bestrijding men naïevelijk zou wanen tot haar spontane ambtelijke bemoeiingen te behoren.

Mocht dit — het administratieve wegennet is voor de buitenstaander wel erg dicht en onoverzichtelijk geworden — nu eens niet het geval zijn, dan leidt bovenstaande uiteenzetting op zijn gunstigst tot de conclusie, dat de directie van „Het Parool” beter de te bewandelen wegen blijkt te kennen dan de Inspectie voornoemd, onder wier aandacht zij deze aangelegenheid zonder enig resultaat of enige reactie heeft gebracht. Het zal na bovenstaande onthulling van Dr. Philips de taak zijn van de daarvoor competente en aangewezen instanties van het tandheelkundig verenigingswezen, om — voor het geval deze niet reeds vergeefse pogingen hadden ondernomen — middelen te beramen om de onaandoenlijkheid der verantwoordelijke functionarissen, waar het een zaak van de tandheelkunst betreft, het nodige tegengif te injiceren om hen over het dode punt heen te helpen, opdat aan deze onwaardige toestand onverwijld een einde worde gemaakt.

Inmiddels heeft „Het Parool” recht op erkentelijkheid, zowel voor zijn loffelijke opvatting inzake onoorbare publiciteit, de tandheelkunst betreffende, als voor de — zij het mislukte — pogingen om de aandacht der overheid hiervoor wakker te roepen. Red.